

KLÁRA KUBÍČKOVÁ

KDE ZNÍ ZPĚV KRKAVCŮ

FRAGMENT

Kde zní zpěv krkavců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Kubíčková

Kde zní zpěv krkavců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KLÁRA KUBÍČKOVÁ

KDE ZNÍ
ZPĚV
KRKAVCŮ

FRAGMENT

Copyright © Albatros Media, a.s., 2019

Text © Klára Kubíčková, 2019

Cover photos © Pikoso.kz; ic36006; Luuk de Kok; Rocksweeper; Photobank gallery;
Vera Petruk; Lina Mo; IgorZh; Piotr Krzeslak / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4338-8

ISBN e-knihy 978-80-253-4441-5 (. zveřejnění, 2019)

Všem, kdo věří v kouzla...

1. kapitola

Jak se má chovat mladá dáma

Vysoké cihlové domy stojící v řadě jako krabičky od čaje vyrovnané na kuchyňské policičky vyznačovaly pás městské ulice, po které jen zřídka projela drožka tažená párem unavených koní. Většina místních obyvatel se schovala za zatažené, těžké závěsy svých moderně zařízených salónek, popíjela ledovou limonádu a klábosila o nezáživných tématech jako třeba o nesnesitelnosti již několik dní trvajících vedra, jež bylo stejně vleklé jako ty samotné rozhovory.

„Chyťte tu čarodějnici!“ ozvalo se do lenivé atmosféry parného letního dne.

Elfryd se ohlédl se škodolibě zvednutým koutkem úst. Její pronásledovatelé vyběhli zpoza rohového domu na konci ulice, kde se udýchaně zastavili, aby zjistili, kam se schovala. Tohle ale byla její ulice, znala tu každý výklenek, každou skrýš. Tady už ji nedopadnou...

Nejmenší hoch z party zamával jejím směrem. „Támhle je! Rychle za ní!“

Elfryd přiskočila k dřevěné mřížce připevněné ke zdi nejbližšího domu jako opora pro popínavé rostliny, vykasala si sukni a špičkou černé lakovky našla mezi květinami pevný bod. Věděla, že ji

konstrukce unese. Již tolikrát po ní šplhala doprovázená vyděšenými vzlyky staré sousedky, která se více než o její život bála o dobro svých úzkostlivě opečovávaných rostlinek.

Vyšplhala po mříži, přehoupla se přes římsu a přeběhla po střeše na druhou stranu. Zjistila, že se rozhodli lézt za ní. Slyšela jejich udýchané hlasy spolu s praskáním suchých větviček.

Za okapovou římsou náhle vykoukla rozčepýřená hlava Toma Figligrána, přezdívaného Dlouhán. V obličeji byl rudý jako rajče, až se Elfryd bála, že se neudrží a spadne dolů. S vypětím všech sil přehodil nohu přes okap a opatrně se postavil, aniž by se odvážil narovnat do své úctyhodné výšky. Přikrčený těsně nad hliněnými taškami pomohl nahoru svým dvěma kumpánům a pak se otočil jejím směrem.

„Elfryd Popelavá!“ zařval. „Dej to sem! Tady už nikam neutečeš!“

Elfryd v dlani pevně sevřela svou kořist – fotografii, kterou Dlouhánovi vytáhla z kapsy. „Zapomínáš, že jsem čarodějnice,“ vyprskla. Pak pohlédla za sebe, kde mezi střechami dvou sousedících domů zela díra vyrysovaná úzkou boční uličkou.

„Pozor, ať nespadneš!“ varoval ji Tomův malý bráška Robert. „Zabila by ses.“

Elfryd se usmála. „Nemám tu sice koště, na kterém bych odlétla, ale ten tucet spodniček, co na mě dnes ráno Theresa navlíkla, by mě dozajista při dopadu zachránil.“

Třetí z party, Tomův spolužák Dan, se zasmál. „Tvá macecha se s výběrem šatů opravdu překonává.“

„Dost řečí,“ máchl Dlouhán našťavaně rukou. „Už mě ty hry s váma nebaví. Vrať mi tu fotku, ať můžeme jít domů.“

Elfryd zavřela oči a zhluboka se nadechla. Cítila, že se zvedá vítr, hladí ji po zarudlých tvářích a pohrává si s tmavými kudrnami jejích vlasů, které se jí při honičce uvolnily z drdolu. V mysli ho k sobě vábila a vítala ho, ačkoliv nepřinášel chlad od vody, ale horký vzduch z polí za městem.

„Vrať mi to, prosím,“ přerušil její zamyšlení Dlouhánův unavený hlas.

„Teď prosíš, ale když jsem prosila já, abys mě tenkrát nevyválel v tom bahně, že mě macecha zabije, hrál sis na hluchého.“

„Vezmu si to sám,“ došla Dlouhánovi trpělivost. Opatrně se rozešel po střeše.

„Tak pojd', pokud si troufáš!“ Rychle se otočila a odrazila se od hliněných tašek právě ve chvíli, kdy poryv větru nečekaně udeřil takovou silou, že Dlouhána málem srazil ze střechy, zatímco Elfryd rozehrál lehkou látku spodniček, když v jeho prudkém závanu přeskočila ulici a ladně dopadla na střechu vedlejšího domu.

„Čarodějnice opravdu umí létat,“ šklebil se Dan. „I bez koštěte.“

„Ale vy se za mnou neopovažujte. Vaše nadutost by vás stáhla k zemi.“

„Koukej mi vrátit tu fotografii!“ trval na svém Dlouhán.

Elfryd si poprvé od doby, co kamarádovi fotku z kapsy vytáhla, přizvedla pomačkaný papír k očím. Byla na něm krásná usmívající se dívka ze sousedství.

„Snad ses nezamiloval?“ pohlédla zpátky na Toma. Ten byl ještě rudější, než když splavený vylézal nahoru.

„Vrať mi to, nebo tě zase vyválím v bahně!“

„To uděláš stejně, ty zamilovaný blázne,“ pokrčila ledabyle rameny.

„Já jsem možná zamilovaný, ale o tebe nikdo stát nebude! Nikdo si nevezme čarodějnici!“

„Jako bych snad někdy chtěla nějakého podobného tupce, jako jsi ty!“

Náhle ji něco napadlo. Pohledem přejela blýskající se střechy vysokých domů. Se zlomyslným výrazem na tváři přehnula fotografií napůl.

„Co to děláš?“ vyzvídal Rob.

Během chvíle složila z papíru vlaštovku. Mrkla na partu hochů nervózně přešlapujících na vedlejší střeše, zatímco ještě jednou přivolala vítr. Přiložila si vlaštovku k ústům a jemným fouknutím ji vyslala do vzduchu.

„Zkus ji chytit,“ vyzvala Toma a v mysli nasměrovala papírovou skládanku až k vodě.

Kluci se po sobě ohlédli. „Jen počkej!“ zavolal na ni Tom, než se s partou rozeběhl po střeše zpět k mříži, po níž vylezli.

Elfryd se usmála. Nečekala, že by se hoši z Dlouhánovy party vrátili, tak se pohodlně uvelebila za komínem, tvář vystavila slunci a užívala si sladké nicnedělání. Jen občas naklonila hlavu, když se snažila nahlédnout do některého z oken sousedů, aby zjistila, jak místní smetánka tráví toto líné odpoledne. Sluneční paprsky odrážející se od skleněných tabulek ji však prudce bodaly do očí, takže se mohla jen domýšlet, čím se lidé baví, zatímco jsou zavření před letním horkem doma a nechodí venku po promenádách nebo po butikách nabízejících poslední výstřelky módy.

Při tom pomyšlení si uhladila šaty, do kterých ji macecha to ráno i přes její vytrvalé protesty oblékla. Světle modrá látka byla na mnoha místech ušpiněná a podle uvolněných pramenů tmavých vlasů, jež jí padaly do očí, ani složitý, služebnou vytvořený drdol nevydržel divokou honičku na babu ve skladištní hale u řeky. Usmála se, když si vzpomněla, jak ji kluci při hře plácali se slovem „ježibaba“. Dávno se smířila s tím, že je dcerou čarodějnice. Její matka i přes nelihost otce věštila lidem budoucnost, vyráběla amulety a vařila uzdravující lektvary. Nakonec zemřela v sanatoriu pro duševně choré. Obyvatelé města předpovídali Elfryd stejný osud. Mladé dámy se přece nehoní s partou místních rošťáků, nelezou po střechách, ani si nevymýšlejí příběhy o kouzlech a magii.

Drdol rozpustila, prsty si pročesala vlasy a položila se na rozpálené hliněné tašky. Přimhouřenýma očima sledovala mraky plující

oblohou. Uvažovala o tom, co vše se za nimi skrývá. Moc dobře věděla, že za závojem všednosti běžných dnů se schovává svět plný kouzel, stejně jako když se sfoukne prach ze staré knihy a odkryje se krásná malovaná obálka. Jako její máma věřila na všudypřítomnost magie.

Zhluboka si povzdechla. Ani magie ji nedokázala ochránit před obavami, s nimiž přemýšlela o nové škole, kam měla po prázdninách nastoupit, protože ji z její školy vyhodili. Budou ji považovat za blázna jako její matku?

Zpod límečku šatů vytáhla matčin amulet – žlutý topaz zasazený ve zlatém medailonu. Podporoval představivost, posiloval koncentraci a uklidňoval mysl, proto ho nepřetržitě nosila na krku. Aby však zůstávaly jeho kouzelné účinky silné, bylo potřeba ho čas od času vystavit přímému slunečnímu svitu.

Sevřela amulet v dlani a v duchu si již poněkolkáté zopakovala slova svého Kodexu, jako by doufala, že ji to zbaví přetrvávající úzkosti. Kodex používala jako vodítko, kterého se držela, aby ji ostatní brali takovou, jakou je, a aby ona sama byla takovou, jakou chtěla být. Jeho slova měla uložena hluboko v mysli. Tak hluboko, aby se jimi vždy bezpodmínečně řídila, aniž by o nich musela složitě přemýšlet, zároveň však ne tak hluboko, aby je někdy zapomněla.

Na každou krivdu najdi nápravu.

K výzvam se stav čelem.

Bojuj za to, co je tvoje.

Pravda a moc často nejdou ruku v ruce.

Nejmocnější zbraní je čest.

Jen blázen rozpozná skutečného blázna.

Jen člověk při smyslech dokáže pochybovat o svém zdravém rozumu.

Kdo ti radí, co máš dělat, často sám neví,

na jaké světové straně vychází slunce.

Rukou si zakryla oči před sluncem a nechala svět, ať k ní promlouvá. Slyšela klapat podkovy a mňoukat hladovou kočku. Zaslechla mladého prodejce novin, nepřestávajícího se i přes nezájem horkem splavených obyvatel snažit udát nejnovější vydání Denního zpravodaje. Vnímala zvuky vycházející z komína za její hlavou, jenž vedl až do spodního patra, kde byl přijímací salon její rodiny. Slyšela...

„Elfryyyyyy!“ Macechy vrískavý hlas jí pronikl do vědomí jako ostře nabroušený nůž. Připlazila se k římse, nahlédla přes okraj a spatřila Theresu vykloněnou z okna v horním patře. Oběma rukama se opírala o parapet, zatímco otáčela hlavou ze strany na stranu jako periskopem ve snaze zahlédnout ji dole na ulici.

„Okamžitě slez dolů!“ zapištěla, až se střešní tašky zatřáslly, když Elfryd konečně zpozorovala. „Kolikrát ti mám říkat, abys tam nelezla! Tohle slušné dívky nedělají!“ Přimhouřila oči a mezi dokonale tvarovaným obočím se jí vytvořila hluboká vráska.

Elfryd zastrčila hlavu zpět. Slušné dívky taky neignorují své macechy, což dělala víc než často a rozhodla se to udělat i nyní. Kdyby se Theresa alespoň bála, že se jí může tak vysoko něco stát, ona se ale strchovala jen o to, co jejímu chování řeknou sousedé.

Navíc já přece nejsem slušná dívka, ušklíbala se pro sebe Elfryd. Jsem dcera čarodějnice.

Otec o matce nikdy nemluvil, ani když se ho jako zvědavé dítě vyptávala. Zato macecha se o ní zmiňovala víc, než by se Elfryd líbilo. *Byla blázen, pronášela s odporem. Je dobře, že umřela, tvého otce by zničila, minimálně jeho pověst určitě. A ty jsi po ní. Stejná zkažená krev!*

Elfryd ale byla čarodějkou ráda. Lepší než být nudnou slečinkou zájímající se jen o šaty a účesy.

„Elfryyyyyy! Okamžitě sem naklusej!“ vytrhl ji ječivý hlas opět ze zamyšlení.

„Nejsem kuň, abych klusala!“ zakřičela v odpověď. „Jestli chceš, abych slezla dolů, tak si pro mě přijď.“

Uslyšela zlostné odfrknutí následované uklidňujícím nádechem. „Otec by s tebou rád mluvil. Nechceš ho přece rozzlobit.“

Elfryd si povzddechla. Jistěže nechtěla otce rozzlobit. Vždycky se jí to ale nějakým záhadným způsobem povedlo.

„Posaď se, prosím,“ pronesl otec poté, co v ušpiněných šatech vtrhla do salonku s mohutným mramorovým krbem.

„Jak to zase vypadáš?“ nakrčila Theresa drobný nosík, když Elfryd nevybíravě dopadla do nejbližšího křesla čalouněného drahou, zlatem prošívanou látkou. „Co ty vlasy? A šaty? Ach, Bernarde, tady vidíš, že co navrhuju, pro ni bude nejlepší!“

Theresa byla mladá a hezká a Elfryd by jí tu krásu skoro záviděla, kdyby nebyla tak ošklivá uvnitř. Skrz přísné oči a tenké linky sepjatých rtů z ní sálala charakterová odpudivost, kterou nedokázala zakrýt ani honosná tyrkysová róba. Vlasy měla blondáté, na zářivosti obličejě jí ale nepřidávaly, naopak zvýrazňovaly upjatost jejích rysů. Elfryd vždy připadalo, že vedle jejího prošeďivělého otce zdobeného jen přívětivou tváří působí jako přeplácaný šperk z kočičího zlata.

„Asi máš pravdu, miláčku,“ zaslechla otcův hloubavý hlas.

„V čem má Theresa pravdu?“

„Už několikrát jsem ti říkal, že Therese můžeš říkat *mami*,“ vtiskl pan Popelavý své ženě rychlý polibek, jako by tím gestem chtěl svým slovům dodat váhu.

Polibek z pravé lásky v pohádkách vždy odhaloval skutečnou podobu – ošklivý ropušák se změnil v krásného prince, takže Elfryd skoro čekala, že se Theresa promění v bradavičnatou ropuchu. Ta se však jen kysele usklíbla. Otcův návrh se maceše pravděpodobně zamlouval ještě méně, než jí. Pro ni Theresa mámou nikdy nebude. Neměla v sobě nic kouzelného.

„Můžu, ale nechci.“

„Nebudeme to prodlužovat, Bernarde,“ založila si Theresa ruce na prsou. „Posíláme tě do internátní školy pro dívky.“

„Do internátní školy?“ Elfryd prudce vstala z křesla. „Chci na místní školu! Chci chodit do třídy i s klukama! Byli jsme tak domluvení, tati! Už jsem přece přijatá!“

„Plány se změnilý,“ oznámil otec rozhodně. „Tohle je speciální škola, kde z tebe udělají dámu.“

„Spíš Theresa je změnila, že ano?“ vrhla Elfryd po maceše nenávislný pohled. „A ty jsi jejímu přání ustoupil jako vždy!“

„Je rozhodnuto. Lítáš po střeších, honíš se s klukama, nikoho neposloucháš a vydáváš se za čarodějnici. Lidem, co se ti zprotiví, vyhrožuješ, že je urkneš nebo jim přivodíš neštěstí, a všem okolo tvrdíš, že jsou zaslepení, protože nevidí ta tvá kouzla. Kouzla neexistují a ty potřebuješ lidi, kteří ti to vysvětlí, když jsem v tom já selhal,“ zakončil pan Popelavý svůj proslov lítostivým povzdechem. „Na téhle škole z tebe vychovají slečnu hodnou tvého jména.“

„Mého jména?“ vyhrkla pohrdavě. „Jsem přece Popelavá! V celém kraji je to jméno spojeno s čarodějnictvím. *Čarodějnice Popelavá*, tak říkali mámě, tak teď říkají i mně. Jestli ze mě chceš mít dívku hodnou toho jména, neuděláš to tím, že mě pošleš na školu, kde mě budou učit vyšívat a držet správně hrnek s čajem!“

„Ale jsi i moje dcera! A o čarodějnicích už nechci nikdy slyšet! Tvá matka nebyla žádná čarodějnice. Nepřeju si, aby se o ní tak mluvilo!“

„Mluví tak o ní všichni!“

„To by stačilo! V září nastupuješ do školy na Krkavčím vrchu!“

„Na Krkavčím vrchu?“ zarazila se Elfryd. „To je někde na druhém konci světa, ne?“

„A pořád ne dost daleko,“ utrousila Theresa koutkem úst.

„Rád bych tě poslal do bližší školy, ale Alentonskou Akademii

před lety zavřeli. Prý se tam stalo nějaké neštěstí. Taková věhlasná instituce,“ zakroutil pan Popelavý nechápavě hlavou.

Elfryd zlostně dupla botou o podlahu. „Uteču. Uteču pryč a už mě nikdy neuvidíš!“

Otec se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Jak chceš. Ode dneška až do svého odjezdu máš domácí vězení. Tvá převýchova začne teď a tady.“

„Vidiš, Bernarde. Byla dlouho bez matky, což se na ní samozřejmě podepsalo,“ pronesla Theresa s falešnou starostlivostí. „Na Kravčím vrchu ji naučí, jak se má chovat mladá dáma.“

2. kapitola

Nová škola, nové začátky

Kočár se zhoupł na hrbolaté cestě, div se nepřevrátil. Otec vystrčil hlavu a zakřičel na kočího, aby zpomalil. Temné lesy lemující úzkou stezku nepropouštěly žádné světlo a Elfryd se přistihla, že usíná.

Vždy se bála, že nečekaně přijde událost, která změní celý její život. *Bud' pořád na vše připravená a nikdy tě nic nepřekvapí.* Tuhle zásadu měla dlouhou dobu ve svém Kodexu, nakonec ale zjistila, že je lepší schytat jednu ránu než se věčně trápit tím, že nějakou čeká každou chvíli. A ta rána nakonec přišla. Ani kouzla ji neochrání před nemilými překvapeními a před smutkem, která přinášejí.

Vzpomínala, jak se dozvěděla, že je čarodějka. Otec se na jedné z procházek městem začal vybavovat se starým známým a ji mezi tím zaujala temná boční ulička. Na chodníku tam seděla stará cikánka. Hlavu měla ovázanou pestrobarevným šátkem a kolem krku se jí třpytilo tolik korálů, že by na jejich šňůře mohla pouštět draka. Natáhla k ní ruku a Elfryd jí beze strachu podala svou. Zachmuřená tvář cikánky se náhle rozzářila vnitřní vědomostí. Zvedla pohled a místo do budoucnosti se zahleděla Elfryd skrz oči do duše.

„Zdědila jsi dar,“ pronesla tiše.

„Jaký dar?“ nechápala Elfryd.

„Jsi čarodějka. Otevřela jsi oči i duši světu, rozlomila jsi pečť tajemství. Kouzla jsou všude kolem nás, stačí si to jen uvědomit.“

Elfryd se zmateně otočila za hlasem svého otce, který k ní doléhal z hlavní ulice. Než se ale rozešla jeho směrem, sevřela cikánka pevně její dlaň.

„Nikdy se nenech donutit zavřít oči,“ dodala naléhavě.

Když šli zpátky domů, vyzvídala Elfryd po otci, jestli je skutečně čarodějka. Ten se zastavil a obrátil si ji k sobě čelem. „Dobře mě poslouchej, Elfryd. Lidé ti možná budou tvrdit, že jsi čarodějnice a že to máš po své matce. Ty ani maminka ale žádné čarodějnice nejste. Maminka je nemocná,“ odpověděl tónem, jenž prozrazoval, že se o tomto tématu nechce příliš bavit. „Nedávno mě ale kontaktovala maminka kamarádka a poslala mi adresu místa, kde jí pomůžou. Všechno se zase spraví.“

Elfryd přikývla, v duchu ovšem znala pravdu. Její máma nebyla nemocná. Byla výjimečná. Jenže z toho místa, kde jí měli pomoci, se už nevrátila, a Elfryd tak jen doufala, že ten talent po ní skutečně zdědila.

Další zhoupnutí kočáru ji vytrhlo ze zamyšlení. Pozornost zaměřila ke knize s názvem *Amulety a talismany: Víc než jen šutry a kamení*, která jí ležela v klíně. Spolu s dalšími svazky, zabírajícími skoro celý kufr, ji vzala z matčiny knihovny. Otec se chtěl po pohřbu všechny spálit. Elfryd ho ale obměkčovala pláčem tak dlouho, až se nad knihami i svou dcerou slitoval. Dodnes netušila, zda tak udělal kvůli jejím slzám, kterých ten den vybrečela víc než dost, nebo kvůli matčině památce.

Znuděně knihou zalistovala. Do očí ji udeřila ručně dopsaná věta v rohu jedné stránky. Mezi nákresy vzácných kamenů s popisy jejich kouzelné moci stálo: *Ukrást jí ho!*

Než se nad tím stačila zamyslet, kočí přitáhl opratě, aby rozsvítil lucerny. Elfryd vyhlédla skrz zamlžené okénko do krajiny. Nacházeli se na hraně útesu, do něhož se zakusovala široká zátoka. Cesta se stáčela mezi střepy skal, o které se v bouřlivém dunění lámaly zpěněné vlny, až ke zlověstně hučícímu moři, kde navazovala na násep vedoucí k malému ostrovu. Celou rozlohu ostrova zabíral zubatý vrch, na němž se vypínal hrad s vysokou štíhlou věží a masivními hradbami, pravidelně osvětlovaný září vzdáleného majáku.

Elfryd vystoupila z kočáru. S pláštěm těsně obepnutým kolem těla přejela pohledem od loďky pohupující se na černé a nekonečné hladině nočního moře u loděnice pod hradem až ke štíhlé siluete majáku. Tělem se jí náhle rozlil mrazivý chlad. Pocítila takovou beznaděj, až to fyzicky zbolelo. Připadala si, jako by ji spolkla houpavá temnota lodního podpalubí, která byla stejně uvěznující jako nemožnost bránit se otcovu rozhodnutí. Zkroušeně se zadívala na hrad čnící nad mořem a slíbila si, že se nenechá zlomit.

„Nikdy to nesmíš vzdát. Nikdy,“ řekla si pro sebe.

Nevzdám, zaduly vlny v odpověď. Elfryd to slovo jasně slyšela, jako by ho vyřkla její vlastní ústa, a spolu s ním přišel zvláštní pocit úlevy.

Kočár se opět rozjel. Koně neklidně frkali, když je kočí vedl z útesu na kluzkou kamennou hráz širokou akorát pro kola. Po obou stranách hráze moře šeptalo příslib, ve který se Elfryd snažila uvěřit.

Vystoupali úzkou krkolomnou uličkou kroutící se mezi skalisky vzhůru. Před nimi se se skuhráním týraného zvířete rozevřela ocelová železná brána zasazená do tmavé zdi, která před hradem vyrýsovala pravidelný čtverec uzavřeného nádvoří. Tam otec vystoupil a pak pomohl Therese upnuté v broskvových šatech.

Hradu dominovala věž, jejíž poslední patro lemoval ochoz podepřený kamennými krakorci. Kolem kroužilo na pozadí inkoustové oblohy hejno krkavců. Věž shlížela na hlavní budovu s lomenou

střechou a s průčelím zdobeným obrovskou rozetou třpytící se ve světle majáku jako nablýskaná brož. Celou jednu stranu nádvoří zabírala ubytovna se třemi pravidelnými řadami úzkých oken a naproti ní se rozkládaly stáje a hospodářská stavení. Děravé šindele sedlových střech chránily budovy před slabým mrholením jako potrhané peří havraních křídel. Hrad se dusil v oparu mlhy jako v oblaku hustého nezdravého kouře a vzduch páchl rozbředlým bahnem a solí. Brána se za nimi zavřela a zeď svírající nádvoří se Elfryd najednou zdála být o mnoho vyšší.

Zavrzaly dveře. Elfryd se otočila za tím zvukem a spatřila ženu v černých šatech s vysokým stojatým límcem. Vlasy měla ještě zářivější než Theresa a na tváři se jí leskl vtíravý úsměv. V jedné ruce držela lucernu, druhou už z dálky natahovala k pozdravu. „Vítám vás na Krkavčím vrchu,“ pronesla. „Mé jméno je Sylvie Smetanová a zastupuji tu ředitele. Následujte mě, prosím.“

Rozešli se ke dveřím, z nichž do venkovní tmy zářilo měkké světlo. Do tichého ševlení větru znělo skřípání závěsu kývajícím se lucerny doprovázené krákáním krkavců.

„Ředitel na vás už čeká. Doufám, že cesta byla příjemná.“

„Ano, žádné komplikace,“ potvrdil pan Popelavý, zatímco si skrz okna lemující schodiště do patra zvědavě prohlížel hlavy kameniných chrličů.

„Máte štěstí, že je hráz sjízdná. Voda v zátocě stále klesá a stoupá v závislosti na lunárním kalendáři. Při přílivu nebo vlivem větru se voda zvedá rychlostí cválajícího koně. Když je výška přílivu největší, bývá Krkavčí vrch zcela obklopen mořem. To se však stává jednou za měsíc či dva.“

Elfrydin otec zvedl nevěřicně obočí. „To je pak hrad úplně odříznutý od okolí?“

„Zcela,“ přikývla slečna Smetanová. „Škola je však před možností nenadálého zvýšení hladiny a zaplavení cesty vždy včas varována,“

dodala. „Pokud budete chtít, můžeme vám tu zařídit nocleh. Hráz je v noci nebezpečná.“

„To nebude zapotřebí, přespíme v nejbližším hostinci na pevnině.“

„To jsou dvě hodiny jízdy, ale jak myslíte,“ pokrčila rameny. Pak zaklepala na nejbližší dveře. Aniž by počkala na vyzvání, zavedla je dovnitř.

V blikajícím světle majáku, proudícím do rozlehlé místnosti skrz rozetu s barevnou vitráží, se rýsovala postava shrbeného, zamyšleného muže. Vypadal jako socha nějakého antického učence zapomenutá ve skladu muzea umění. Kolem něj se vznášel prach a Elfryd si uvědomila, že právě kvůli prachu lpícím na každém kusu nábytku působí kancelář neobvykle zašlým dojmem.

Theresa hlasitě pískla a k nosu si přitiskla kapesník.

Ředitel zvedl zrak, jako by si až teď uvědomil, že není v pracovním sám, pak neochotně vstal z křesla, aby si obřadně potřásl rukou s otcem.

„Tohle je, předpokládám, vaše dcera.“

Elfryd se muži odbojně zahleděla do očí. Z toho, co spatřila, jí přejel po zádech mráz. Propadla se do hlubin jeho pohledu a uviděla mramorový náhrobek porostlý mrtvými růžemi. Připadala si jako uvězněná v nehostinném obraze. Ocitla se ve zpustlé zahradě jeho duše zmítané bouří výčitek, zmaru a nenávisti. Ten výjev se mu otiskl do zornice, jako se kompozice při focení vybarví na fotografickém papíře, a stejně jako fotka zobrazuje skutečnost, tak se temnota jeho duše odrážela v jeho téměř nelidském výrazu. Nevydržela ten pohled dlouho opětovat, proto byla ráda, když Theresa promluvila, čímž ji donutila obrátit pozornost směrem k ní.

„Upřímně, pane Denglere, už si s ní nevíme rady. Potřebujeme pomoc.“

„Ty skutečně potřebuješ pomoc. Měli bychom ti také najít nějaké vhodné sanatorium,“ vyprskla Elfryd, aniž by si svá slova příliš

uvědomovala. Stále byla vyvedená z míry tím, co právě viděla. Četla knihy o démonech usazujících se v lidských duších, parazitujících na negativních emocích nebo smutných vzpomínkách jako houba na kmeni chřadnoucího stromu, nikdy se ale s ničím podobným nesetkala. Je možné, aby byl ředitel posedlý takovým démonem?

„Však tady už ti tvou drzost vyženou z hlavy,“ pokračovala Theresa.

„Ano,“ přitakal ředitel. „V ústavu dokážeme převychovat každého. Proto k nám posílají i velmi problémové dívky.“

„Co je tohle vlastně za školu?“ otočila se Elfryd nechápavě na svého otce.

„Slečno Popelavá, rodiče vám evidentně neřekli všechno. Tohle není jen internátní škola, je to výchovný ústav. Soukromý výchovný ústav pro nepříznupůsobivé dívky.“

Elfryd cítila, jak rudne zlostí. „Takže je to odkladiště pro děti, kterých se rodiče rozhodli zbavit!“ zakřičela. Keramická váza na dřevěné polici za otcovými zády náhle praskla.

„Co to...?“ vyhrkl ředitel zmateně.

„Elfryd!“ okřikla ji Theresa. „Ovládej se, prosím.“

Slečně Smetanové se na tváři objevil zamračený údiv. „Nic se neděje. Děti se občas vztekají, stejně jako vázy praskají,“ konstatovala s nuceným úsměvem.

Theresa se uklidnila a svou pozornost upřela zpět na ředitele. „Ta dívka je jiná. Kdyby taková být přestala, vše by se vyřešilo.“

„Já nemůžu přestat být jiná, stejně jako ty nemůžeš přestat být hloupá a přízemní!“

„Tak dost!“ zakročil otec. „Kolikrát jsme tě napomínali, prosili tě, ať se chováš tak, jak se sluší, jenže ty jsi nás neposlouchala? Tohle je výsledek.“

„A rozmysleli jste si to dobře?“ ozvala se slečna Smetanová nečekaně. „Je možné, že vaše problémy lze řešit i jinak.“

Elfryd k zástupkyni s nadějí vzhlédl. Ačkoliv jí slečna Smetánová v mnohém připomínala Theresu, Theresa se jí nikdy nezastala. Nicméně otcovo rozhodnutí nedokázal nikdo zvrátit.

„Ano, rozmysleli,“ potvrdil stroze pan Popelavý. „Tento ústav je naše poslední naděje.“

Ředitel chápavě přikývl, načež z psacího stolu vytáhl potřebné dokumenty. Otec papíry podepsal a považoval tím celou záležitost za vyřízenou. Na nádvoří se na svou dceru ještě naposledy otočil.

„Nenechávej mě tady, tati,“ zašeptala prosebně. *S tím ředitelem není něco v pořádku*, proběhlo jí při tom hlavou.

„Dělám to pro tvoji budoucnost.“ Z kočáru na něj drobnou bílou ručkou kynula Theresa na znamení, že už má nasednout, aby mohli vyrazit.

„Děláš to, abys jí vyhověl,“ pohodila Elfryd hlavou směrem ke kočáru.

„Jen mi otevřela oči.“

„Nevíš, co to znamená mít otevřené oči. Tak se na svět dívala máma, ne ty.“

„Chceš mi ublížit za to, že jsem tě sem odvezl?“

„Zradil jsi mě. Opustil jsi mě jako nechtěné štěně přivázané v lese u stromu. Až si to uvědomíš, vrátíš se. Ale já už tu být nemusím.“

„Dlouho se nevidíme. Chceš se snad takhle rozloučit?“

Zavrtěla hlavou. „Měj se dobře,“ zašeptala mu do ucha při posledním objetí. Pak nastoupil do kočáru, který se na nádvoří obloukem otočil, a když Elfryd míjel, vystrčila Theresa ruku a falešně jí zamávala na rozloučenou.

Elfryd stála u svého kufru a připadala si, jako by na ni měly stěny ústavu každou chvíli spadnout a zaživa ji pohřbít. Teď se bude muset spolehnout sama na sebe. Měla ale svůj dar. Ústav sice obklopují vysoké kamenné zdi, ty ale nedokážou zastavit kouzla a fantazii. Nic je nedokáže zastavit.